

den Egteskælle efter hans Død faa den ubelukkende Ret over hele hans Forfatter-
skab med Tilfidesættelse af Børnene af første
Egteskab. Er hun ung, ville disse rimelig-
vis aldrig faa nogen Glæde af deres Arve-
ret, og dette gælder, selv om hun gifter
sig paa ny. Ogsaa i andre Retninger kunne
mærkelige Resultater fremkomme.

Bed at fastholde de almindelige Arve-
regler, ogsaa her, opnaas dernæst, at en
eventuel Reform i Arvelovgivningen, eo ipso
faar Virkning ogsaa paa dette Omraade.

I den gældende Ret findes ingen Af-
gørelse af, om og i hvilket Omfang For-
fatterretten skal tjene Kreditorerne til Fyl-
destgørelse. Det maa dog antages, at Kredi-
torerne i et ret betydeligt Omfang kunne
holde sig til denne.¹⁾

Enkelte fremmede Retsforfatninger nægte
i al Almindelighed Kreditorerne Ret til at
holde sig til Forfatterretten, i alt Fald ved
Forsøgning mod Forfatteren og dennes Ar-
vinger.²⁾ De fleste og navnlig næsten alle
de vigtigste fremmede Retsforfatninger hjemle
imidlertid Kreditorerne Ret til at holde sig
til Forfatterretten, for saa vidt Værket alle-
rede er offentliggjort. Dette gælder baade
i fransk, engelsk og tysk Ret³⁾ og hjemles
endvidere bl. a. i den svenske Lov § 22, den
belgiske Lov Art. 9 og vistnok den finske Lov
§ 30. I Videnskaben er der ogsaa saa at
sige fuldstændig Enighed om, at Kredito-
rerne bør have denne Ret. Denne almindel-
ig anerkendte Grundsætning maa utvivlsomt
ogsaa anses for rigtig.

Den her foreslaaede Ordning af Rets-
forholdet til Kreditorerne gaar en Mellem-
vej mellem de forskellige tidligere Lovforslag.
Det har herved været Formaalet paa den
ene Side at fjerne de Betænkeligheder, som
ere blevne gjorte gældende over for det tid-
ligere Forslags Regler, for saa vidt disse i
større eller mindre Omfang hjemle Kredi-
torerne Udgang til mod Forfatterens eller
hans Arvingers Vilje at foranstalte fornyet
Offentliggørelse af Værket, og paa den anden
Side at sikre Kreditorerne den Udgang til
Fyldestgørelse af Forfatterrettens pekuniære
Udbytte, som er forenelig med en fuldstæn-

dig Hævdelse af Forfatterens personlige Ret
og saa med Hensyn til tidligere offentliggjorte
Værker. Dette opnaas formentlig, saa vidt
det overhovedet er muligt, naar man vel
frakender Kreditorerne Ret til at fremtvinge
ny Offentliggørelser, men paa den anden
Side tilfiker dem Udbyttet af saadanne,
derved at de kendes berettigede til at gøre
Udlæg i Bederlaget for fremtidige Udgifter
eller Udførelser.

For ikke paa nogen Maade at komme i
Kollision med den gældende Rets Grund-
sætninger i Henseende til Udlæg i fremtidig
Arbejdsfortjeneste, er denne Ret, saa længe
Forfatteren lever, begrænset til kun at
gælde tidligere offentliggjorte Værker. Efter
Forfatterens Død er der ikke Anledning til
at fastholde denne Begrænsning; thi vel
bør Arvingerne være raadige over, om Vær-
ket skal offentliggøres, men de have intet
billigt Krav paa at nyde det herved ind-
vundne pekuniære Udbytte fremfor Kredito-
rerne.

Til § 9.

Paragraffen gengiver i en noget omar-
bejdet Form Indholdet af det sidste For-
slags §§ 8 og 9. Paragraffens første og
andet Stykke stemmer ganske med, hvad der
allerede nu anerkendes som gældende Ret.
Den i andet Stykke udtalte Regel er saa
vigtig, at en udtrykkelig Udtalelse herom
ikke bør savnes. Reglen i Paragraffens 3dje
Stykke, at den, der har erhvervet Ret til
Offentliggørelse, ikke maa offentliggøre Vær-
ket i forandret Skikkelse, maatte sikkert ogsaa
uden positiv Udtalelse anerkendes.

Paragraffens fjerde Stykke svarer nær-
mest til Lov 1857 § 2, 1ste og 2det Punk-
tum. Her er optaget en deklaratorisk Regel
om det overdragne Oplags Størrelse, svarende
til den norske Lov § 41, den svenske
Lov (1877) § 6, 2det Stykke, den finske
Lov § 28, som er egnet til at affære et
ofte meget tvivlsomt Spørgsmaal.

Den i Paragraffens sidste Stykke udtalte
Regel stemmer formentlig med, hvad den
gældende Ret hjemler, og er udtrykkelig
udtalt i norsk Lov § 14 b og c, svensk Lov
(1883) § 10, 2det Stykke, finsk Lov § 20
1ste Lov § 5 c og d, ungarsk Lov § 6 c,
d og e. Da Spørgsmaalet i Teorien her
hjemme har været omtvistet, er en udtrykke-
lig Udtalelse herom næppe helt overflødig.

Folketingsudvalgets Endringsforslag
om i Paragraffens fjerde Stykke at tilføje
„for illustrerede Værker 2000“ har man ikke
kunnet tiltræde. Saa vel 1000 som 2000 ere
i og for sig ganske vilkaarlige Størrelser,
hvori det ikke er eller kan være tilsigtet at

1) Jfr. C. Lorp: Den ideelle Produktions Besyt-
telse, Pag. 14 fig.

2) Saaledes f. Eks. hollandsk Lov Art. 9, ungarsk
Lov Art. 4; denne Regel er ogsaa forudsat i den
norske Lovs § 6, jfr. Ordene: „uden Hensyn til
Boets Tilstand“.

3) Pontillet L. c. Nr. 173—79, 182, 225, 238;
Copinger: The law of copyright, Pag. 7 og
157; Kohler: Das Autorrecht, i Jahrb. f. Dogm.
XVIII, Pag. 265—70.